

Hangosan nevető művésztársaság fogad a Spanyol ház udvarán, ahol hétfőn kezdetét vette a **Pulzus képzőművészeti alkotótábor**. Egyre inkább kíváncsi vagyok, mi zajlik egy ilyen művésztelepen.

Berze Imre szobrászművész, a tábor vezetője szerint fontos a jó hangulat, kellenek a közös élmények az alkotáshoz. Mint megtudtam, az esti szakmai beszélgetéseknek is az egymásra hatás a célja. Ilyenkor két-két művész szokott bemutatkozni, fotókon, videókon követik végig egymás munkásságát. Ebből kiderül számukra az is, hogy **a művésztársaknak milyen a szakmához való hozzáállása**.

Laikusoknak is nyitva a kapuk

Laikusként a művészeket úgy képzelem el alkotás közben, hogy a maguk csendjében szeretnek dolgozni. Berze Imre szerint nem járok messze az igazságtól, de az is nagyon fontos, hogy néha kicsalogassa valami a művészt az alkotói magányból, a műterméből. A Pulzusnak épp ez lenne az egyik szerepe.

A kíváncsiskodók becsalogatásáról is kérdezem a főszervezőt, aki elárulja, a Palló Imre Művészeti Líceum diákjai rendszeresen eljönnek, sőt laikusok, művészetkedvelők is meg

szokták látogatni a táborozókat.

Látszik, hogy nem vagyok jártas a művészek életvitelét tekintve, mert azt vártam, hogy tizenegy óra magasságában mindenki elmélyülten fest, rajzol, installál a kert árnyékos zugaiban. De még **titok lengte körül a készülő alkotásokat**, ami valahol érthető. A művészek is csak akkor kezdték felállítani szabadtéri műtermüket.

Nem adtam fel, el- és lekaptam néhány nevetést, festőpalettát és meglepett arcot. A poént így nem lőttem le, de hátha kedvet csinállok ahhoz, hogy valaki még inkább kíváncsi legyen az alkotóra, de már a műve alapján.

A meglepetés már csak azért is garantált, mert a szervezők minden évben más-más alkotót hívnak meg, ezzel is teret adva a lehető legtöbb erdélyi tehetségnek a megmutatkozásra.

Tíz nap, tíz alkotó

Idén a főszervező **Berze Imre** mellett, **Csillag István** (Csíkszereda), **Daradics Árpád** (Budapest),

Fabricsius Anna

(Budapest),

Fülöp György

(Székelyudvarhely),

Gál Boglárka

(Székelyudvarhely),

Horváth Levente

(Zsobok),

Lőrincz Imre Levente

(Szentegyháza),

Mezey Ildikó

(Csíkszereda),

Szabó Anna-Mária

(Marosvásárhely) kaptak meghívást.

Mint megtudtam, ha valaki hírét veszi a Pulzusnak, és csatlakozna egy ilyen alkotói miliőhöz, a szervezők előbb a portfólióját nézik meg, és csak azután döntenek a meghívásáról. Volt már rá példa, hogy így került művész a csapatba.

Nincs meghatározott tematika idén sem, mindenki a saját gondolatával érkezik, és az válik fizikai valósággá a kezei alatt.

– **Vajon mikor jön az embernek az AHA-érzés**, ha szembeáll egy művészeti alkotással? Berze Imre megnyugtatott, akkor is érthetem a művet, ha annak üzenete számomra nem feltétlenül találkozik a művész szándékával, legyen szó bármilyen típusú műalkotásról.

Bár forráshiányok miatt nem tudnak mindig minden szegmenst lefedni, a képzőművészeti ágak szempontjából színes a tábori paletta. – Mostanában igazság szerint nem is nagyon beszélünk külön műfajokról, mert nagyon eklektikus, egyszóval mindegyik vizuális műfaj – magyarázza a főszervező.

Ha összeáll a kép, az már jó

Miközben az alkotói élet lassan életre kel a fák árnyékában, megérkezik a tábor fiatal

műkritikusa is, **Ungváry-Zrínyi Kata**. Érdeklődöm, mi lehet a dolga az alkotás folyamatában valakinek, aki általában a végeredményről mondja el a véleményét.

– Beszélgetek a képzőművészekkel, igyekszem úgy megfigyelni a munkafolyamatot, hogy ne külsőként, ne idegen elemként legyek jelen a táborban, hanem tanúja legyek bizonyos fejlődési folyamatoknak. Ez azért fontos, hogy fel tudjam mindezt vázolni a közönségnek is. Sokszor nagyon lényeges, hogy ne csak a végterméket lássam. Ilyenkor **én biztosítom azt a belső szempontot**, amely segíti a nézőt, hogy jobban megértse.

Ungváry-Zrínyi Kata fontosnak tartja a laikusok becsalogatását a tábor területére, de azt mondja, ha valaki nem akar kilépni a közösségi térbe, annak az alkotását olyan megvilágításba kell helyezni a kiállításon, hogy az emberek érdeklődjenek iránta. A műkritikus szerint, ha összeáll egy kép a befogadóban, az már nagyon sokat jelent.

Ha sikerül, felkelünk

Gál Boglárka textilművész most van először alkotótáborban, és úgy érzi, már az első

napokban sokat tanult művésztársaitól egy-egy beszélgetés alkalmával. Emberileg is nagyon jól érzi magát, rengeteg energiával tölti fel az ittlét. – Reggel, ha sikerül, felkelünk – mondja nevetve arra a kérdésemre, hogy telik egy napjuk. A reggeli után mindenki nekikezd vagy gondolkodni, vagy dolgozni az alkotásán, és ebéd után ugyanez a program – folytatja.

A vacsora utáni jó kis beszélgetések pedig kifejezetten a nap fénypontjának számítanak Boglárkánál is, akitől azt is megtudjuk, vannak ugyan elképzelései, hogy a kompozíció mi alapján halad, de nem határolta be, hogy pontosan mi fog történni. Egyszerűen most **az ösztönösség a kulcsszó**

nála.

A könyv, ami nem is könyv

Mezey Ildikó épp az alkotása fölé görnyed a szobájában, amikor megzavarjuk egy kicsit a gondolatmenetet. Borbála, a kislánya kicsit szégyenlősen tekintget rám egy ajtófélfá mögül. A művésznő nagyon örül az itt létnek, az ismerkedési lehetőségnek, és hogy végre dolgozhat. Most járt le a tanév a tanárnak, és kezdődhet a munka a művésznek.

Ildikó annyit árult el az alkotásával kapcsolatban, hogy kezei alatt egy könyv készül, aminek egyáltalán nem lesz könyv formája a ceruzarajzos papírsávokból készülő kompozíciónak. Régi vonzalom ez a számára, mindig is érdekes tárgynak látta a könyvet. Volt már alkotótáborban, és úgy látja, mindegyik más élmény.

Azt meséli, hogy volt olyan tábor, aminek **a végére egész más alkotást adott ki a kezéből**, mint amit elképzelt. Szerinte mindenképp inspiráló egy-egy ilyen együttlét, ami, ha nem is az aktuális táborban, de egy másik alkalommal biztosan visszaköszön valamelyik alkotásban.

Egy óra elteltével már érezhető a csend. Az udvar és a ház minden zegzugában alkotás folyik, így a pincehelyiségben is. Így, dél körül nem csodálom, hogy a szobrászok a tábor leghűvösebb pontját választják. Kifelé menet meglátok egy téglarakást. Kiderül, **ez lesz a közös 'alkotás'**: égetőkemence készül belőle, feltehetően a keramikusművész legnagyobb örömére.

Türelmetlenül várom már a Pulzus-termést, amelyet július 21-én, a táborzáró kiállítás keretén belül tekinthet meg a nagydíjazott.